ایران ورزشی

۲۰۰۰ تومان

شهادت حضرت فاطمه(س) را تسلیت می گوییم

تماس مستقیم با تحریریه ایران ورزشی: ۸۴۷۱۱۷۵ (۰۲۱)

2411200075790003

روزنامه صبح ایران ■ سال بیست و پنجم ■ چهارشنبه ۱۵ دی ۱۴۰۰ ■ January 05 - 2022 ■ ۲ جمادی‌الثانی ۱۴۴۳ ■ شماره ۶۹۴۳

چند خاطره از احمد عرب در مورد آقا تختی

سال‌ها به مردم دروغ گفتند!

۸

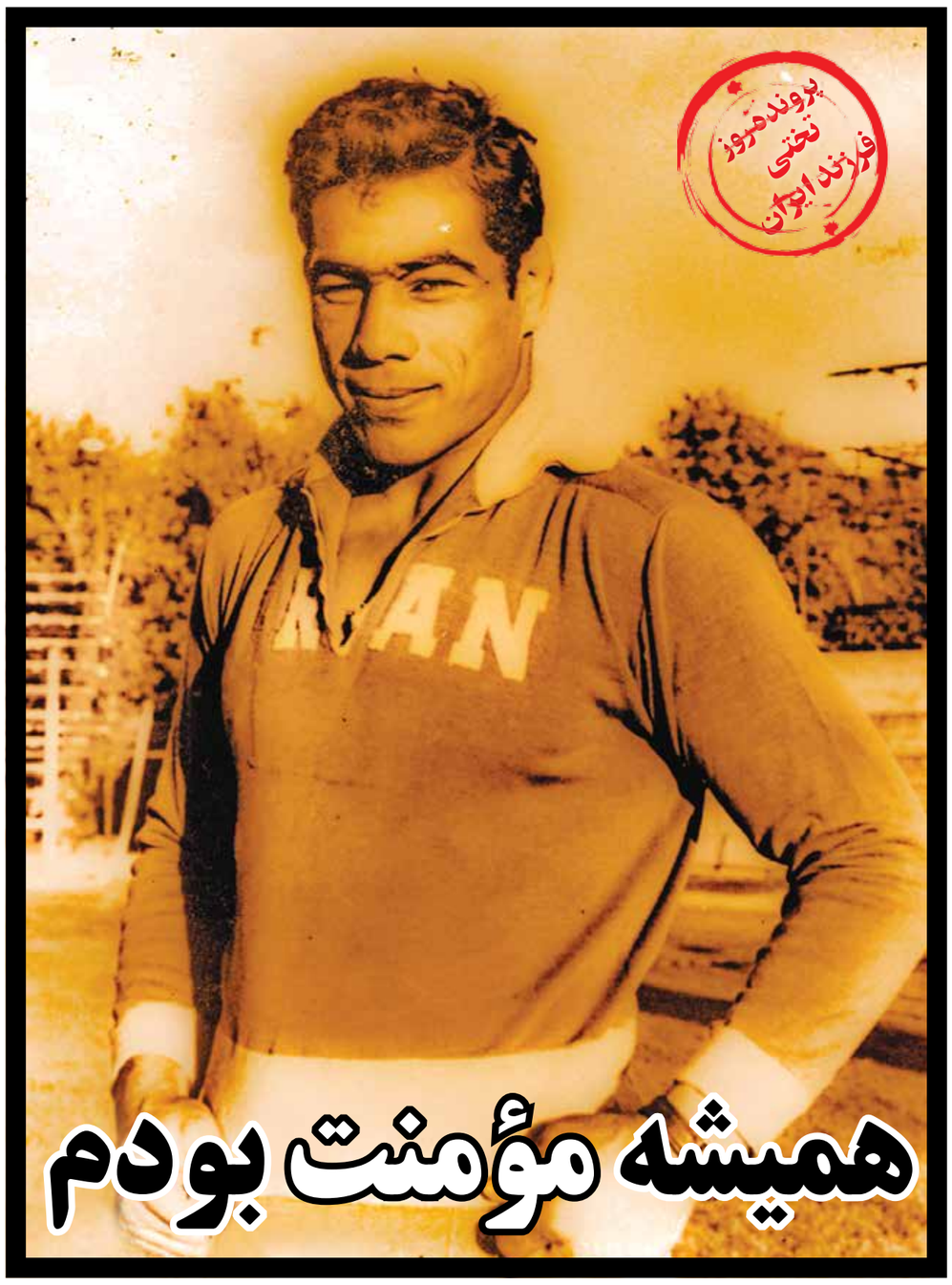

همیشه مؤمنت بودم

سوپر گل طارمی نامزد جایزه پوشکاش شد

۱

پسر ویلموتس در لیست مجیدی!

۲

بازی آرژانتین و ژاپن هیچ‌وقت از ذهنم فراموش نمی‌شود

دژاگه: از اسکوچیچ انتظار احترام داشتم

۱

کنایه عزیزی خادم به ناظم‌الشریعه

چرا در انتخابات به من رأی ندادی؟

۲

مشکات الزهرا صفی: با هزینه شخصی و بدون اسپانسر مسابقه می دهم

حمایت اینستاگرامی مسئولان به دردم نمی‌خورد!

خیلی راحت صدر را پس می‌گیریم

آل کثیر: اول قهرمانی بعد آقای گلی

۷

یک بار قهرمانی هم سخت است چه برسد به دبل هت‌تریک

زاهدی: شاید پرسپولیس به مدیر برنامه‌هایم پیشنهاد داده

۷

مطالبه هواداران ازمجیدی: خط حمله را بساز

اتوبوس نمی‌خواهیم

شکاف آبی در فضای مجازی

۶

انتظار فرهاد به سررسید

بازگشت وریا به تمرینات گروهی

۶

خاکپور: همین روزهاست که AFC یک کارمند در فدراسیون استخدام کند

با ناسزا شنیدن هم به دور دوم جام جهانی نرفتیم؟

ارزیابی هفته سیزدهم لیگ برتر

به قهرمانی نیم فصل دل نبند

ارزیابی

حمیدرضا عرب ■

از همین حالا که دو هفته به پایان نیم فصل لیگ بیست و یکم باقی مانده می‌پرسند که چه تیمی در نهایت قهرمان خواهد شد؟! سؤالی که ریشه در باورسازی‌های غلط درباره آینده تیمی دارد که بعد از پایان این زمان در رتبه نخست قرار می‌گیرد. تصور این است که هر تیمی در این جایگاه باشد در نهایت قهرمان لیگ هم می‌شود اما نمونه‌های بسیاری را می‌توان در فوتبال ایران و جهان مثال زد که قهرمان‌های نیم فصل هرگز در انتهای فصل جامی نگرفته‌اند. مدعیان قهرمانی این فصل نیز چنین وضعیتی را تجربه کرده‌اند و هیچ تضمینی وجود ندارد که قهرمان نیم فصل در نهایت قهرمان لیگ بیست و یکم باشد. در لیگی که قوای فنی میان تیم‌ها به طرز عجیبی تقسیم شده هرگز نمی‌توان قهرمانی در نیم فصل را مظنه قهرمانی قطعی در پایان فصل دانست. آنچه در هفته‌های اخیر رقم خورده گواهی صادق براین مدعاست. پرسپولیس همان‌طور که پیش‌بینی می‌شد در حال کاستن از فاصله‌ها است و سپاهان نیز با فوتبال نابی که سرشار از موقعیت‌سازی است می‌کوشد معادلات را در آینده تغییر دهد و در این میان استقلال که خالق نمایش جذابی نیست و به حداقل‌ها دل بسته است، باید هشدارها را جدی بگیرد.

بازیکن هفته:

مجید علیاری (مس رفسنجان)

انتخاب برترین بازیکن در هفته‌ای که بازیکنان نمایش آنچنان خیره کننده‌ای نداشتند قدری دشوار بود اما در نهایت مجید علیاری به دلیل پاس‌های گلش در این قاب قرار گرفت و برترین بازیکن هفته شد. در کنار او سعید صادقی هم شایسته بود اما در نهایت این عنوان به بازیکن گل‌گهر رسید. شاید اگر برگزاری لیگ برتر نظم خود را حفظ کند و بازی‌ها در ساعات مناسب‌تری برگزار شود که به لحاظ فیزیولوژی برای بازیکنان مشکل‌ساز نشود، مدعیان قرار گرفتن در این قاب فزونی بگیرند.

تیم هفته:

مس رفسنجان

پرگل‌ترین پیروزی هفته به نام مس رفسنجان ثبت شود. تیمی که توانست با تحمیل ۳ گل به صنعت نفت آبادان و ارائه یک نمایش خیره کننده مقابل آبادانی‌ها صدای اعتراض علیرضا منصوریان را هم به آسمان بلند کند. مس رفسنجان درست یک هفته مانده به بازی با استقلال خالق این نمایش باکیفیت بود تا شائبه‌ها پیش را برای رسیدن به موفقیت در بازی هفته آینده مقابل استقلال افزایش دهد. بعید است آبی‌ها شب راحتی را مقابل این تیم یکدست سیرجانی پیش رو داشته باشند.

مربی هفته:

امیر قلعه‌نویی

باورکنید مربیگری در تیمی که با حکم سنگین کسر امتیاز از سوی کمیته انضباطی مواجه شده، سخت‌ترین کار دنیاست. آن هم تیمی که تا قبل از صدور حکم در صدر جدول حضور داشت و یکی از شانس‌های قطعی قهرمانی هم بود. امیر قلعه‌نویی اما در این هفته‌ها توانسته بخوبی تیمش را جمع و جور کند و امید را به اردوی تیمش بازگرداند. امیر قلعه‌نویی در هفته سیزدهم با تیمش برد مهمی را مقابل نفت مسجد سلیمان خلق کرد و از نگاه تحریریه ایران ورزشی به عنوان برترین مربی هفته لقب گرفت.

ناکام هفته:

جواد نکونام (فولاد)

فرهاد مجیدی هم می‌توانست چهره ناکام هفته لقب بگیرد اما تساوی خانگی جواد نکونام مقابل پیکان آن هم در شرایطی که تا دقیقه ۷۸ از حریفش پیش بود، او را در این قاب قرار داد. جواد نکونام گرچه با بازگشت به فولاد منشأ تحولات شده اما در هفته‌های اخیر با تیمش درخششی نداشته است. این مسیر قطعاً فولاد را به نقطه روشنی در لیگ بیست و یکم نمی‌رساند و نکونام که قابلیت مربیگری در تیم‌های بزرگتر را دارد، باید تیمش را از این مسیر دور کند.

پیام کاپیتان سابق تیم ملی با دو واژه؛ احترام و افتضاح

سرمقاله

فرشاد کاس‌نژاد ■

احترام. آن چیزی که اشکان دژاگه چند بار در مصاحبه‌هایش به آن اشاره کرده است، مثل مصاحبه دیروزش با ورزش ۳ که شرمساری خود را بابت رفتاری که در تیم ملی دید، از دل یک رابطه ساده خانوادگی نقل می‌کند: «آدم انتظار دارد حداقل یک تشکر کنند. وقتی پدر آدم سؤال کند که خبری نشد و کسی زنگ نزد، من باید بتوانم یک جواب بدهم. این برای من ناراحت‌کننده بود که نمی‌توانستم جواب درستی به پدرم بدهم. بیشتر از این نمی‌خواهم صحبت کنم و همیشه برای من افتخار بود برای کشورم بازی کنم.»

بیشتر از این اما باید صحبت کرد، درباره موضوعی ساده به نام احترام که بجا آوردنش بدیهی و فراموش کردنش عجیب است. تعداد بازیکنان بزرگی که بدون احترام از تیم ملی کنار گذاشته شدند، پرشمار است. اشکان به این جمع اضافه شده و این فهرست در آینده نیز بزرگان دیگری را در خود جا می‌دهد.

احترام اما فقط در طریق خداحافظی با یک بازیکن ملی فراموش شده نیست، بلکه امکانات و وضعیت حرفه‌ای فوتبال وقتی به قول اشکان دژاگه، کاپیتان سابق تیم ملی، افتضاح باشد در واقع به این حرفه احترام گذاشته نشده است. دژاگه آنچه را در فوتبال ایران به چشم دید، در چند جمله خلاصه می‌کند: «من انگیزه بازیکنان ایرانی را هیچ جا ندیده‌ام. فقط امیدوارم بیشتر به آنها برسند و امکانات بهتر شود چون باید این را بگویم که متأسفانه امکانات برای لیگ برتر و لیگ یک افتضاح است. چیزهایی در ایران دیدم که اصلاً حرفه‌ای نبود و امیدوارم که بیشتر به آنها برسند و امکانات بهتر بشوند چون برای تیم ملی و بازیکنان و کشور بهتر است و اگر امکانات بهتر شوند، بیشتر از این ستاره در کشور ما هست.»

این واژه افتضاح را از زبان کسی می‌شنویم که تجربه حرفه‌ای فوتبال دارد، از بزرگترین و مؤثرترین بازیکنان نسل اخیر فوتبال ایران است و تجربیات بین‌المللی‌اش این مسئولیت را برای او ایجاد می‌کند که واقعیت را ساده ابراز کند. «امکانات افتضاح» نیز شامل بی‌احترامی مرسوم در فوتبال ایران است، زمین‌های تمرین که مخروبه هستند و ورزشگاه‌های کهنه با چهره تخریب شده. انکار این واقعیت‌ها سنگ روی سنگ نمی‌گذارد اما بیان آنها کمک می‌کند و شاید دست‌کم شرمساری مسئولانش را باعث شود.

احترام موضوع فراموش شده در فوتبال ایران است. پایبندی به اصول حرفه‌ای، از یک خداحافظی صمیمانه و تمجید آمیز با یک ستاره ملی تا فراهم کردن امکاناتی که در شأن یک ورزشکار جوان باشد، نباید بی‌اهمیت باشند اما آنچنان بی‌اهمیت شده‌اند که حتی حرف زدن از آنها میان انبوهی از خبر، مته به خشخاش گذاشتن و ریزه‌گیری تلقی می‌شود، چه بسا مثل برداشت از همین متن.

بازگشت پروین و مناجاتی به زمین فوتبال

بازی یادبود سردار سلیمانی با حضور ستاره‌ها

امروز ساعت ۱۴:۰۰ در زمین شماره یک ورزشگاه آزادی یک بازی نمادین به مناسبت یادبود سالگرد شهادت سردار حاج قاسم سلیمانی برگزار خواهد شد. قرار است در این بازی نمادین علی پروین و مهدی مناجاتی هدایت تیم‌های حاضر در میدان را به عهده بگیرند. طبق برنامه‌ریزی انجام شده چهره‌هایی همچون خداداد عزیزی، علیرضا نیکبخت واحدی، محمدرضا مهدوی، هادی طباطبایی، پرویز برومند، ادموند بزیک، ابراهیم میرزاپور، آندرانیک تیموریان، مارکار آقاجانیان، فرد ملکیان، علی موسوی، بهنام ابوالقاسم‌پور، هاشم بیک‌زاده و.... در این بازی حضور خواهند داشت. با برنامه‌ریزی‌های انجام شده قرار است در جریان این بازی از ستاره‌های ارامنه فوتبال ایران که سال‌های متمادی برای فوتبال کشورمان تلاش کردند، تجلیل شود. دکتر چمران رئیس شورای شهر، حبیب کاشانی و محمد آخوندی عضو شورای شهر نیز در این مراسم حضور خواهند داشت. علاوه بر آن گفته شده فرزند شهید سردار حاج قاسم سلیمانی نیز قرار است در مراسم شرکت کند.

گل طارمی نامزد پوشکاش شد

مهدی طارمی مهاجم ایرانی پورتو پرتغال در آستانه تاریخ‌سازی در فوتبال جهان قرار دارد زیرا گل زیبای این بازیکن مقابل جلسی در میان ۳ نامزد نهایی جایزه پوشکاش قرار گرفته است. بر این اساس، گل اریک لامالا ستاره تاتنهام، پاتریک شیک و مهدی طارمی ۳ نامزد نهایی جایزه پوشکاش هستند. طارمی این گل را به زیبایی در دیدار پورتو مقابل جلسی در مرحله حذفی لیگ قهرمانان اروپا در فصل گذشته با ضربه قیچی برگردان به ثمر رساند.

نقدی بر جدل رسانه‌ای استقلال و پرسپولیس

قهرمان امتیاز مفت نمی‌خواهد!

یادداشت

سعید زاهدیان ■

بیانیه‌های متوالی از دو باشگاه استقلال و پرسپولیس، کار را به جایی رساند که فدراسیون فوتبال مدیران این دو باشگاه را احضار کند تا این تقابل زشت را متوقف کنند. فارغ از لحن سخیف و بی‌مایه بیانیه‌ها که در شأن باشگاه‌های بزرگ ایران نیست، موضوع این جدل مایه شرمندگی فوتبال ایران است.

براساس قانون لیگ ایران، بازیکنان برخی کشورهای آفریقایی برای بازی در لیگ کشورمان باید حداقل ۴ بازی ملی در کارنامه داشته باشند. این قانون برای جلوگیری از حضور بازیکنان بی‌کیفیت در فوتبال ایران تصویب شد. گل گهر برای بازی‌های این فصل یک بازیکن گابنی به خدمت گرفت که مشمول این قانون است. استفاده گل گهر از این بازیکن مقابل سپاهان، پیکان و استقلال باعث شکایت این باشگاه‌ها به موضوع نداشتن سابقه ملی این بازیکن شد. در نهایت کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال، مسابقات گل گهر مقابل پیکان، استقلال و سپاهان را سه بر صفر به سود این باشگاه‌ها تغییر داد. البته این حکم در کمیته استیناف قابل فرجام‌خواهی است اما سازمان لیگ پیش از حکم نهایی استیناف، نتیجه را در جدول مسابقات اعمال کرد که اعتراض سایر باشگاه‌های لیگ برتری را به همراه داشت.

در میان اعتراض همه تیم‌ها، اعتراض پرسپولیس با واکنش استقلال به بیانیه‌نویسی علیه یکدیگر منجر شد و چه بسا اگر دخالت فدراسیون فوتبال نبود، این موضوع همچنان ادامه داشت. البته با اقتداری که از فدراسیون فوتبال در موضوعات مشابه قبلی دیده‌ایم، بعید است این جدل برای همیشه متوقف شود. رفتار این دو باشگاه و سابقه بیانیه‌های گذشته به ما می‌گوید که پس از حکم استیناف -فرقی هم نمی‌کند که حکم تغییر کند یا نه- باز هم شاهد جدل رسانه‌ای تازه‌ای باشیم. از همه بدتر اینکه بعید نیست این داستان تا انتهای فصل ادامه‌دار باشد و هر تیمی قهرمانی را از دست دهد، این موضوع را دستمایه کنایه به موفقیت رقیب قرار دهد. حال قهرمانی استقلال باشد، پرسپولیس، سپاهان یا هر تیم دیگری.

سوای حکم نهایی این پرونده، رفتار مدیران و مسئولان دو باشگاه استقلال و پرسپولیس غیرحرفه‌ای و مغایر قدمت و اعتبار آنها است؛ آنها - مسئولان استقلال و پرسپولیس - هرگز با خود فکر نمی‌کنند باشگاهی که برای دفاع از حقوقش بیانیه می‌نویسد، آنقدر بزرگ و با افتخار است که امتیازهای اینچنینی را نباید در شأن خود بداند، چه رسد به اینکه برای کسب آن دعوا کند! اگر این رفتار از باشگاه‌های کوچک و تازه‌وارد لیگ سر می‌زد، انتقادات کمتری به آن وارد بود اما تلاش این دو باشگاه برای گرفتن امتیاز مفت، چیزی جز پایین آوردن شأن و اعتبار آنها نیست. چرا باشگاه پرسپولیس که پیش از این با پنجره بسته به فینال آسیا رسیده یا با کسر ۶ امتیاز موفق به قهرمانی لیگ شده، اکنون باید برای پرونده‌ای که در انتظار حکم استیناف است، این همه جار و جنجال کند؟

مثلث پرسپولیس، استقلال و سپاهان که رقابت نزدیکی برای قهرمانی دارند، باید شبیه قهرمان‌هایی کنند، مثل یک تیم مقتدر بازی‌ها را ببرند و لباس قهرمانی برازنده‌شان باشد. این نق زدن و این اعتراض‌ها تنها چیزی که به ذهن هوادار فوتبال منتقل می‌کند، اعتماد به نفس پایین و خود کوچک‌بینی است. تیمی که خود را در قواره قهرمانی می‌بیند نه تنها در بی نتایج خارج از زمین نمی‌دود، بلکه چنین بذل و بخشش‌هایی را کسر شأن می‌داند.

بازی آرژانتین و ژاپن هیچ‌وقت از ذهنم فراموش نمی‌شود

دژاگه: از اسکوچیچ انتظار احترام داشتم

اشکان دژاگه ستاره دور افتاده ایران این روزها در سکوت و عزلت در قطر و الشحانیه توپ می‌زند. کاپیتان ایران در دو جام جهانی که پایانی نه چندان محترمانه در تیم ملی داشت و با تغییر نیمکت ناگهان از تیم ملی کنار گذاشته شد. او اما در قطر به دو راز هیاهو آرزوهای بزرگی در ۳۵ سالگی در سر می‌پروراند.

وی در این باره می‌گوید: من ۳۵ سالم است ولی بعضی وقت‌ها باورم نمی‌شود. می‌دانم که زمان زود می‌گذرد و گذشت ولی برای من سن فقط یک عدد است و هنوز به فکر این هستم که چند سال بازی کنم.

همیشه این پرسش وجود دارد که اشکان با همه محبوبیت و کیفیتش چرا هیچ‌وقت در پرسپولیس و استقلال بازی نکرد و انتخاب او در فوتبال ایران تراکتور بود. او در این باره می‌گوید: این سؤال را خیلی‌ها از من پرسیدند و می‌پرسند که چرا انتخابم تراکتور بود. من این تصمیم را گرفتم که داخل ایران بازی کنم چون اولین تجربه‌ام بود. فکر می‌کنم نکته خیلی بزرگ این بود که با مسعود واحسان با همدیگر تصمیم گرفتیم به تراکتور برویم که با هم باشیم. می‌دانستم که تراکتور یک باشگاه بزرگ با آن همه هوادار عزیز است. نکته بزرگ این بود که با هم هستیم و این شد که تصمیمم تراکتور بود. هیچ‌وقت حس نکردم انتخابم اشتباه بوده. تراکتور باشگاه بزرگی است و هواداران زیادی دارد. سختی برای همه بازیکنان در ایران یا هر جای دیگری همیشه هست و این یک چالنج است که باید همیشه با آن بجنگی ولی نمی‌توانم بگویم انتخابم اشتباه بوده. من سه سال آنجا بازی کردم و هم خوبی داشتم هم سختی ولی اشتباه نبود.

کنار گذاشته شدن ناگهانی دژاگه از تیم ملی توسط اسکوچیچ یکی از علامت سؤال پررنگ حوالی تیم ملی است. اشکان در این باره می‌گوید: باعث افتخار بود که پیراهن کشورم را تنم کنم و ۹-۸ سال با آن بازی کنم و می‌دانستم یک روزی تمام می‌شود ولی انتظارم چیز دیگری بود. این یک نقطه ضعف است که نباید آدم اینگونه با بازیکن رفتار کند. من انتظاری نداشتم و بازیکنان بزرگتر از من هم در تیم ملی بودند که درست با آنها خداحافظی نکردند ولی در این رابطه باید پیشرفت کنند و یاد بگیرند. من دیر به تیم ملی آمدم، ۹-۸ سال بودم ولی بازیکنانی بودند که ۱۰ سال یا بیشتر برای کشورشان در زمین جنگیدند و بازی کردند و زحمت کشیدند. باید یاد بگیرند که وقتی بازیکن این همه سال زحمت کشیده با او درست و حسابی خداحافظی کنند. من زیاد سخت نگرفتم یا ناراحت نشدم و بیشتر برای خانواده‌ام ناراحت شدم. وقتی این همه سال دور از خانواده و در اردو باشی انتظار داری حداقل یک تشکر کنند. وقتی پدر آدم سؤال کند که خبری نشد و کسی زنگ نزد، من باید بتوانم یک جواب بدهم. این برای من ناراحت‌کننده بود که نمی‌توانستم جواب درستی به پدرم بدهم. بیشتر از این نمی‌خواهم صحبت کنم و همیشه برای من افتخار بود برای کشورم بازی کنم.

وی درباره شرایط تیم ملی گفت: من فکر می‌کنم تیم الان خوب کار می‌کند و نتایج خوبی گرفته و در راه خوبی قرار گرفته است. هر مربی سیستم خودش را دارد و آدم باید پشت او باشد و کمک کند ولی هر مربی که می‌آید، باید به بازیکنان احترام بگذارد. من می‌دانستم که یک روز تیم ملی تمام می‌شود ولی اینکه چطور تمام می‌شود، مهم بود که احترام نگه داشته شود. این تصمیم مربی است که بخواهد این احترام بماند یا نماند. هر مربی فکر خودش را دارد. من ایرانی هستم و افتخار می‌کنم. از روزی هم که با تیم ملی نبودم همیشه دوست داشتم تیم ملی موفق شود و الان هم دعا می‌کنم موفق باشند.

اگر بخواهی از دوران ملی‌ات یک لحظه خاص را نام ببری، کدام لحظه است؟ دژاگه پاسخ می‌دهد: من خاطره‌های خیلی خوبی دارم ولی در سال‌هایی که با تیم ملی بودم سه بازی بوده که واقعاً همیشه در فکرم است و همیشه در ذهن من و مردم می‌ماند. مخصوصاً بازی اولم که برای تیم ملی در استادیوم آزادی مقابل قطر بازی کردم که ۲ گل زدم و فکر می‌کنم این همیشه هم برای مردم و هم برای خودم و خانواده‌ام در خاطرات می‌ماند چون برای من خیلی بازی خوبی بود. بازی با آرژانتین که هنوز هم در ذهن مردم است. اگه آن موقع VAR بود پنالتی را صددرصد روی من می‌گرفتند ولی متأسفانه نبود و ضربه سرم را گلر از زیر طاق دروازه بیرون کشید. بازی که ما مقابل آرژانتین انجام دادیم همیشه در ذهن مردم می‌ماند. متأسفانه یک بازی هم که هیچ‌وقت از ذهنم بیرون نمی‌رود بازی با ژاپن است که واقعاً هر وقت به آن فکر می‌کنم ناراحت می‌شوم چون واقعاً تیم ما این پتانسیل را داشت که قهرمان شود. هیچ‌کس فکر نمی‌کرد بازی را ۳-۱ صفر ببازیم و این واقعاً یک درد بزرگ است که هر وقت فکر می‌کنم ناراحت می‌شوم.